
Vánoce na koleji

Vánoce na koleji

„Tak dneska bude prát jen jeden člověk“, ukazuje mi pan Troják jméno v rozpisu prádelny. Kolem mezitím projde slečna s batůžkem a kvapně opouští budovu. Dveře se za ní zavřou a v budova ztichne. Je krátce před Štědrým dnem a studentské koleje se proměňují na poklidná stavení jakoby nadbytečná. Není to ale docela pravda.

Většina stálých kolejních nocležníků se už vydala k rodinám, známým, do svých rodných měst nebo rodných zemí. Schodiště a chodby kolejí podřimují, v televizní místnosti na Kajetánce běží zprávy jen pro řady prázdných křesel, jindy rušný vestibul s telefonními kabinami u hlavního vchodu nerušeně prosvěcují světélka vánočního stromku. O pár metrů dál, o pár schodů výš ve studovně je rozsvícena malá lampička. Přece tu někdo je, obracím se na dobrého člověka z vrátnice, pana Jiřího Trojáka. „To víte, že tu někdo je,“ oduší mou otázku, ale nechává mě už v patře samotného a vrací se na svou židli za sklem.

Brzy shledávám, že ona atmosféra liduprázdna je způsobena snad jen koledami, linoucími se z rádia někde za zdí a odleskem vánočních fanglů v řadě zrcadel, kdy všechna ta světýlka a táhlé tóny odvádí mou pozornost od postav, které kolem co chvíli proklouznou. Na Kajetánce zůstává přes svátky skoro třetina studentů a podobně jsou na tom i jiné koleje. „Tak asi sedmdesát procent studentů uvidíme zase až v lednu“ odhadují Věra Kořalníková a Dana Kobesová, dvě milé dámy, se kterými se setkávám na koleji Větrník. Jen o kousek dál, na Hvězdě, jsou na tom se studenty, kteří už odjeli podobně. Kdo tedy zůstal, kdo se zůstat rozhodl a kdo jen neměl jinou možnost?

Japonci a drsní hoši

„Je tu spousta cizinců, třeba studenti z Japonska. Ti tu zůstávají. Ale nemyslete si, že tu nenajdete Čechy, třeba páry, které chtějí být na Štědrý večer spolu, ale taky pár mladých lidí, co se zkrátka domů vrátit nemůže, nebo nechce,“ vysvětlují dámy z recepce na Větrníku. Slečna, co stojí před budovou na někoho čeká. „Přes Vánoce zůstanu tady, rodina se nesejde, každý jsme někde jinde,“ přiznává sympatická studentka a druhým dechem dodává, že večer čtyřadvacátého je pro ní stejný jako většina ostatních. „Jen ty pohádky, těch si většinou moc neužiju,“ směje se, možná ale trochu nuceně.

„Troják – to máte jako Čtverák minus jedna,“ směje se zase pán z recepce na Kajetánce, když se ptám znovu na jeho jméno. Podle něj je na kolejích ještě jeden typ vánočních nájemníků. „To jsou takoví ti ostří hoši, co nechtějí být na nikom a na ničem závislí, vždy s hlavou nahoru, nějaké Vánoce je rozhodit nemůžou.“ Je podvečer a na kolejích bývá obvykle v téhle době rušno. Dnes je to jiné, dveřmi na Kajetánce vchází jediný urostlý mladík. Než si rozepne bundu, zadívá se chvíli na nás. Možná jeden z drsných hochů, možná jeden z těch, kteří si Vánoce na koleji sami nebybrali.

Vysokoškolské muzeum

Obraťme se ale zpět k recepci, i pan Troják, i dámy z Větrníku nebo Hvězdy jsou se studentskými domovy pevně svázaní. „Letos mě čeká Silvestr, to bývá rušno, hlavně později po půlnoci, když se mladí vrací z oslav,“ říká pán z Kajetánky. „Studenti jsou určitě rádi doma, ale Silvestr, to je jiná. Chtějí si udělat flám, a to samozřejmě bez dozoru,“ smějí se dámy z Větrníku. Obě mají radost, je to poprvé po pěti letech, kdy jak svátky vánoční, tak první okamžiky nového roku prožijí doma.

Za sklem recepce na Kajetánce zůstal ležet list papíru. Je to rozpis na použití prádelny. Řádky minulého týdne jsou sotva dost široké na tolik jmen, v kolonce se čtyřadvacítkou je ale jen jedno - asijské. Vypínáme televizi v prázdné místnosti s křesly a zhasínáme ve vedlejším sále. Tady to opravdu vypadá jako muzeum vysokoškolského studi. Návštěvníci chodí zlehka, šeptají. Atmosféra jim nedovoluje chovat se jinak. Budovy jsou ztichlé a minimálně do Silvestra jsou tiší i ti, kteří tu o svátky zůstávají, na klidných vlnách jsou, zdá se, naladění cizinci, recepční, samotáři i drsní hoši.